

Не так давно мені довелося побувати у стінах Яринівської філії опорного закладу Кам'янський лицей Березнівської районної ради. Ще біля воріт школи на вустах з'явилася посмішка та якась дитячість у настрої. І ось чому.

РОЗФАРБУЮ ЖИТТЯ, ЩОБ РАДІЛА ДІТВОРА

Територія навколо навчального закладу зачаровувала іграми-стрибалками, намальованими прямо на сірому асфальті. Мені й самій мимохідь захотілося пригадати свої шкільні роки та прострибати по курсору, але побоювання, що не всі це зрозуміють, пересилило бажання попустувати. Коли переступила поріг навчального закладу, переді мною відкрилися нові казкові видива. Виявляється, це — творіння рук молодого мисткині, вчителя образотворчого мистецтва цієї школи та педагога-організатора в одній особі Катерини Хіміної.

— Все закрутилося кілька років тому, я тоді ще була студенткою-другокурсницею Рівненського державного гуманітарного університету за спеціальністю культуролог, викладач історії і культури, — пригадує Катерина. — Першим піддослідним експонатом стала шкільна їдальня. Це були літні канікули, і директор школи Людмила Федорівна Хіміна попросила мене якось проявити себе, бо ж я ніби навчалася цієї справи. Фарбу придбали самі батьки і просто поставили мене перед фактом, відмовки не приймалися: директор — моя мама.

Новий вигляд приміщення викликав шквал емоцій, схвальних

відгуків і від вчителів, і від батьків, а з початком нового навчального року ще й від школярів. Словом, задоволені були усі, і я в тому числі. А стосовно асфальтних малюнків на вулиці, то ця заміна гаджетів дітям подобається. Зазначу, що поле для гри у «Твістер» довелося малювати тричі, оскільки школярі, особливо старшокласники, ніяк не могли поділити майданчик, усім бракувало місця.

Після закінчення 4-го курсу

університету прийшла вчителювати до школи, — продовжує Катерина Хіміна, — хоча згодом я здобула ступінь магістра у тому ж вузі, і не лише там: тепер я ще й магістр з правом викладання біології та основ здоров'я, закінчила Кременецьку обласну гуманітарно-педагогічну академію ім.Тараса Шевченка. Знову ж Людмила Федорівна наполегливо «запропонувала» модернізувати класи першачків. Разом з їх наставниками познімали кремезні стенди, що лише збирали пил, та круто стилізували стіни героями сучасних мультяків. Так з'явилися

перші класи за зразком Нової української школи. А згодом це вже стало своєрідним челенджем для вчителів, які прагнули виокремити свої класи. Таким чином ми повністю замінили стенди на настінні малюнки. Потім ще допомагала «реставрувати» початкові класи у Малинській ЗОШ.

Катерина Олександрівна зізнається, що дуже любить

асоціювати тварин з людьми, себто одягати мишок-котиків у штанці та черевички, адаптувати казкових героїв до потреб маленьких школярчиків: вони допомагають вивчати кольори, додавати-віднімати різні предмети, порівнювати величини. Особисто мені сподобався новий, адаптований під сьогоднішня Вінні-Пух, що хазяйнує на настінних «полотнах» другокласників.

— Цьогоріч своєї черги чекають і інші кабінети, треба ще стилізувати клас зарубіжної літератури та біології. Мені знову доведеться вигадувати, робити ескізи, а далі перетворювати стіни та підлогу на казкові лабіринти-прикладки, — посміхається моя співрозмовниця.

Між іншим, стосовно підлоги — там теж неабияк попрацювала фантазія та умілі руки мисткині. Школярі під час перерви, готуючись до наступного уроку, можуть дещо переключити увагу та поблукати яскравими лабіринтами з вказівниками. Мені відомо, що дерев'яний Герб села Яринівка теж виготовила ця молода майстриня. Під час спілкування з Катериною, запитала, чи є у її арсеналі ще цікаві ідеї?

— Звісно, — відповіла, — творчі люди інакше і не вміють. Благо, що є доступ до мережі Інтернет

та можливість спілкуватися з собі подібними. Я себе шукала вже у різних техніках рукоділля: квілінг, бісероплетіння, вишивка, а от малювати — любила ще з дитинства. До слова, хочу повністю розмалювати свій кабінет: стіни, підлогу, меблі, а, можливо, навіть і стелю. А ще хочу реставрувати та перефарбувати, зробити раритетно-сучасним свій велосипед.

З кожним роком Катерина Хіміна зростає у своєму розвитку, охоплює нові горизонти, а її творіння стають досконалішими. І навіть зараз, під час карантину, вона не сумує, а підкорює нові вершини. Недаремно ж кажуть: «Все, що не робиться, — до кращого!». Вільний час — творчий пошук. Хочеться вірити, що цей складний період трансформується у нові проекти, переосмислення, пошуки незвіданого. І нехай ці пошуки увінчуються знахідками.

Юлія ІВАНЮК.

